

Podium

26 juni 2009

Agnes Grond, lezeres te De Rijk

Geef de babyboomers maar weer de schuld

Al de verwijten die babyboomers over zich heen krijgen, zijn twijfelachtig.

Ik ben van 1947 en daarom volgens hoogleraar ethiek Frits de Lange een babyboomer. Zijn artikel 'Altijd de wind in de rug' (*Letter & Geest*, zaterdag) ging dus ook over mij. Toch herkende ik er weinig in.

Ik ben het met De Lange eens dat het voor ieders ontwikkeling goed is om zich deel te voelen van de keten van generaties en om zorg te hebben voor volgende generaties. Maar dat dat gevoel totaal zou ontbreken bij mijn leeftijdgenoten, deel ik niet.

Het verwijt klinkt vaker: de babyboomgeneratie 'wil van geen wijken weten'. Maar ik zie om mij heen de ene na de andere leeftijdgenoot terugtreden, vaak omdat het werk zwaar begint te vallen. Ik zie ook dat de mensen die politiek en wetenschappelijk de dienst uitmaken gemiddeld vijftien jaar jonger zijn dan ik –de Eerste Kamer, Raad van State en Hoge Raad daargelaten, maar dat is nooit anders geweest.

De babyboomgeneratie heeft inderdaad gestreden tegen de hiërarchisch geordende samenleving. Ethicus De Lange meent dat de babyboomers daarnaast ook neerkeken op het ouderschap, omdat we dachten dat we 'zelf eeuwig zouden leven'. Daar heb ik zelf nooit iets gemerkt bij mijn generatie. Dat het geboortecijfer laag was in de jaren zeventig had veel meer te maken met het eerste Rapport van de Club van Rome, uit 1972, waarin de toekomstscenario's met gelijkblijvende bevolking al schokkend waren. Niet meer dan twee kinderen werd een soort morele norm.

Weer vanwege die Club van Rome waren wij de eerste groene generatie. Dat klopt. En volgens mij zijn wij nog steeds bij uitstek degenen die groen denken en groen doen. Ik zie eigenlijk nooit 60-plussers in SUV's rijden of verlangend elk nieuw elektronisch snufje aanschaffen. Wat we wel doen, vaak tot vermaak van veertigers en vijftigers, is elk velletje papier aan twee kanten gebruiken, lichten uitdoen en onze eigen lunch meenemen in een zakje. Een beetje braaf ja, nog van de geitenwollen sokken, en zó ingebakken dat we niet anders kunnen.

Het verwijt dat precies wij de gasbel er doorheen hebben gejaagd, de aarde als ons persoonlijk eigendom beschouwen, op enorme schaal consumeren en vinden dat we daar recht op hebben, hoor ik daarom met verbazing aan. Potverterende senioren die AOW willen en de kosten van de gezondheidszorg opjagen en daarmee de volgende generatie kaal plukken, schrijft De Lange. Klopt dat wel?

Het meest verbaast mij het verwijt van een gesloten generatie die zich geen voorstelling kan maken van verticale solidariteit, geen schakel wil zijn tussen generaties. De babyboomers zouden 45 jaar geleden in protest de ouderlijke deur achter zich dichttrokken hebben. Ja, er is vast een hoop ruzie gemaakt in die tussenjaren, maar wat nooit eerder in de geschiedenis is gebeurd, en nu wel, is dat mijn leeftijdgenoten niet zelden zorgen voor én de kleinkinderen én de hoogbejaarde ouders. Want niet wij, maar de generatie van onze ouders, die is de oudste ooit.

De Lange is van 1955, het staartje van de babyboomgeneratie en schrijft zijn artikel in de 'wij'-vorm. Hij werd begin jaren zeventig volwassen, ik in de eerste helft van de jaren zestig. Precies in die periode veranderde er zóveel dat je niet kunt spreken van één generatie en één 'wij'.

© Trouw 2009, op dit artikel rust copyright.

